

Dertiende Zondag door het jaar - 28 juni 2015 - Dominicuskerk Utrecht

Opening

Gij, die mensen aanraakt
en tot leven roept
in Jezus uw levend Woord:
laat U raken
door allen die heil en genezing zoeken.
Dat wij de kracht mogen ervaren
die van Hem uitgaat,
de Levende in ons midden
vandaag en in eeuwigheid.
Amen.

Overweging

Als Marcus vertelt over twee vrouwen
en daarbij vallen de woorden '*dochter*', '*twaalf*' en '*synagoge*'
dan weet de ingewijde lezer dat het gaat over Gods volk
dat gezicht krijgt in een '*dochter*' in tweevoud.
De een (de oudere) lijdt al twaalf jaar aan vloeiingen: haar leven vloeit weg.
De andere stierf toen ze twaalf was: zij kwam aan volwassen leven niet toe.
De jongste, dochter van de synagoge-overste, hoort tot de binnenkring,
de ander is permanent onrein, uitgesloten, onzichtbaar tussen velen buiten.
Het verhaal van de jongste loopt voor en na het verhaal van de oudste
– alsof de verteller daarmee iets wil suggereren dat heel belangrijk is:
het verhaal van 'binnen' kan pas verder, als 'buiten' gezien is en erbij hoort.

Wat opvalt is een contrast In beide verhaal-gedeelten:
tussen drukte die buiten je blijft en stilte die je raakt en bij je binnenkomt.
Onderweg duwen velen tegen Jezus op
maar die ene vrouw die enkel maar de slip van de mantel aanraakt:
haar vertrouwen dringt tot hem door en doet 'een kracht van hem uitgaan'.
Bij het huis staat een grote groep mensen luid te huilen,
maar enkel met intimi - ouders, drie naaste leerlingen - gaat hij naar binnen,
maakt contact en spreekt haar teder aan, zoals je een kind wakker maakt:
als een stille kracht die zich niet opdringt, maar uitnodigt.
Dicht bij is Hij, aanrakend en zelf raakbaar
Hij gaat binnen bij anderen en laat anderen bij zichzelf binnen komen

Hij houdt zijn gang naar de stervende dochter in
om alle aandacht te vragen voor de kracht van die vreemde vrouw,
om haar te erkennen als '*dochter*' en op te nemen in de gemeenschap:
"Dochter, uw geloof heeft u leven gebracht". Leven dat is:
niet langer op jezelf teruggeworpen zijn, maar in levende verbinding staan.
En wij: wij hoeven zijn '*zoom*' maar aan te raken '*van achteren*'

- dat betekent: ons openen voor hem zoals we zijn,
voor hem openleggen wat er leeft aan verlangen en aarzeling.
Dan gebeurt er iets genezends. Wat dan en hoe? Meer dan wij voorzien.

In het huis jaagt Jezus jaagt de rouwklagsters de deur uit. Klinkt nogal bruut:
mag je je verdriet dan niet uiten, een kostbaar leven niet eren met je tranen?
Maar: waartegen keert Jezus zich? Niet tegen de mensen maar tegen de dood
Kort en bondig maakt Hij duidelijk dat de dood zijn mond moet houden
en niet moet denken de baas te zijn. *Eruit jullie! De dood eruit, het leven erin!*
Voor Hem slaapt het meisje, dat wil zeggen: zij is wel aangetast, ver heen,
maar niet helemaal weg en onbereikbaar geworden voor Hem.

Dus: *“Talita, koem – meisje, ik zeg je: sta op.”*

En als zij opgestaan is moeten de omstanders haar niet aanstaren
maar haar weer opnemen in de kring van de levenden – te eten geven
Je moet niet blijven hangen in de dood, maar met hem gaan voor het leven.
De dood die scheidt is alomtegenwoordig, maar Hij is er óók, in al zijn kracht,
Dat zingen wij gelovigen in elke uitvaart, tegen al onze tranen in.

Het dode meisje laat nog meer zien: de toestand van de gelovige binnenkring,
kerks, vertrouwd met gebed en Schriftelezing, heilige tekens en gebaren,
maar lam gelegd en als verdoofd, niet bij machte om echt present te zijn:
gefixeerd op eigen overleven, teruggeworpen op zichzelf door interne ruzie.
Zij moet wakker worden gemaakt om weer de wereld in te kunnen kijken.

De lieddichter Willem Barnard schreef:

*O Heer die overwint
en ons zijt voorgedaan,
uw kerk is als een kind
dat wacht om op te staan.*

*Gij die de waker zijt
en grote wonderen doet,
Gij komt, - maar kom op tijd,
voordat zij slaapt voorgoed.*

En het verhaal van de andere vrouw? Ik denk aan verhoudingen die ziek zijn:
vijandschap tussen volken, en drama's in eigen familie.
Wrok om geleden onrecht kan blijven doorzielen – je energie lekt weg –;
door verdeeldheid in de familie kijken broers of zussen elkaar niet aan.
Om dan door alle weerstand heen een stap te zetten ...

Bij beide verhalen past een gebed, een lied:

*Wek mijn zachtheid weer; geef mij terug de ogen van een kind.
Dat ik zie wat is en mij toevertrouw en het licht niet haat.*

VOORBEDEN

Bidden wij tot God
die ons rakelings nabij is
in Jezus, zijn Zoon, onze Heer:

Gedenk, God, hen die gewond zijn door onrecht
of verlamd door verhoudingen die verziekt raakten:
dat zij bevrijd worden uit die dodelijke macht
en weer leven met vertrouwen

Wij bidden U voor de velen die niet gezien mogen worden
en als onaanraakbaar worden gemeden:
dat zij mensen ontmoeten die hen zien in hun waarde
en hen uitnodigen om zelfbewust aanwezig te zijn

Wek uw kerk op, die moedeloos dreigt te worden
als zij ziet afbrokkelen wat was opgebouwd:
dat de ban van het verleden wordt gebroken
en haar ogen opengaan voor wat er leeft in mensen nu

Voor ons die hier bijeen zijn:
dat de Heer ons een opmerkzaam hart geeft
voor het verdriet en de nood, de vreugde en de hoop
van anderen om ons heen.

Bidden wij een ogenblik in stilte
voor onze eigen intenties ...

Gij, die mensen aanraakt
en tot leven roept
in Jezus uw levend Woord:
laat U raken
door allen die heil en genezing zoeken.
Dat wij de kracht mogen ervaren
die van Hem uitgaat,
de Levende in ons midden
vandaag en in eeuwigheid.
Amen.

Over de gaven

Gij die niet de dood wilt
maar kiest voor het leven,
aanvaard ons in deze gaven
waarmee Gij ons voedt en verblijdt.
Schenk ons uw levensadem
en doe ons aanzitten aan de maaltijd
die uw Zoon Jezus Christus ons bereidt,
Hij die leeft uit de dood vandaan,
vandaag en tot in eeuwigheid.
Amen.

Afsluiting

God van het verbond, wij danken U
voor het brood van eeuwig leven
en de beker van een nieuw verbond.
Wij bidden U:
doe ons in kracht van deze maaltijd
omzien naar hen die verloren lopen
en hunkeren naar verbondenheid.
Dat wij zo leven mogen vinden
voor uw aangezicht
vandaag en tot in eeuwigheid.
Amen.

Jozef Essing o.p.